

Đề bài

**Mượn lời một đồ
vật hay con vật
gần gũi với em,
để bộc lộ tình
cảm với em.**

Bài làm: Tâm sự một chú chó lạc chủ

Tiếng còi hú, tiếng tù và thúc giục, tiếng sủa ăng ẳng của lũ bạn tôi làm náo động cả một góc rừng. Không thể lẫn vào đâu được, tiếng sủa “gâu gâu” trầm trầm và vang dội của tôi, một chú chó săn lão luyện.

Tiếng súng chát chúa của ông chủ đã hạ gục một con dê núi, nhưng nó chỉ quy xuống một lát rồi vùng dậy chạy bán sống bán chết. Tôi lao lên như một mũi tên. Ngang qua con suối cạn, con dê vấp ngã... tôi bồi thêm hai cú vào cổ, dê núi tắt thở. Mọi người lục đục chạy đến khiêng con thú về. Ông chủ vỗ nhẹ vào hai bên má tôi khen: “*Tốt lắm! Giỏi lắm!*”.

Cuộc săn tiếp tục. Tôi chạy trước, mũi khịt khịt đánh hơi, hy vọng lập thêm chiến công. Đây rồi! Có mùi gì hăng hắc cùng tiếng sột soạt khe khẽ. Một bóng đen vụt qua. Tôi mê mải, lao theo...

Bỗng một quả rừng rơi xuống trúng đầu làm tôi chợt tỉnh. Con thú chạy đâu mất mà tiếng người cũng chỉ thoang thoảng trong gió. Tôi nhìn lại nhìn quanh... Sao im ắng quá vậy? Trời bắt đầu tối. Tôi chạy theo lối cũ chạy về.

Nhưng dường như càng chạy càng không thấy lối ra. Mỗi gốc cây ngọn cỏ quanh tôi xa lạ như chưa từng gặp bao giờ. Khu rừng rậm rịt, bóng tối như bung lầy mắt, như bịt chặt tai. Tôi mệt mõi rã rời, tìm một gốc cây nằm khoanh cho đỡ mệt. Chỉ mong ngủ quên đi cho đến khi trời sáng. Nhưng bóng tối, cảnh lạ, làm tôi không chợp mắt được. Con đói cồn cào làm tôi nhớ bát cơm cùng tí xương và chút nước canh mà ông chủ thường đem tới cho tôi sau bữa cơm chiều của cả nhà. Họ nhà chó chúng tôi vốn dững cảm nhưng lúc này xung quanh yên ắng quá khiến tôi thêm hơi ấm con người. Ông chủ quý tôi lắm. Ông ít nói. Khi nào vui vẻ, hài lòng, ông thường vuốt bộ lông mượt của tôi, vỗ vỗ vào má tôi và khen: “*Giỏi lắm! Tốt lắm!*”, còn tôi ngược nhìn ông, mắt sáng long lanh và đuôi ngoáy tít mừng rỡ.

Chạy suốt ngày, giờ đây tôi thấy mệt. Nhớ lại có lần mải săn mồi, chân trước của tôi vấp vào đá tóe máu. Ông chủ đã kiểm lá rịt vào vết thương và băng bó cho tôi. Mấy ngày tôi đau chân, ông chủ xích tôi bên cạnh cầu thang, không cho chạy nhảy. Sáng sáng, ông tháo xích dắt tôi đi một vòng quanh xóm. Nhờ thế mà chân tôi mau lành.

Giờ này, tôi nằm đây, còn ông chủ chắc cũng đang hú gọi tôi khắp ngã. Không tôi về nhà, chắc ông lo và thương tôi lắm. Biết đâu ông lại đeo sừng, xách đèn bươm bả tìm dục bìà rừng...

Suy nghĩ miên man, tôi thiếp đi lúc nào không biết. Khi tỉnh dậy thì đã tảng sáng. Không chịu làm mồi cho thú dữ, càng không thể lang thang trong rừng như lão chó hoang, tôi phải tìm ra đường về. Nhất định phải về với ông chủ yêu quý của tôi. Tôi đứng dậy nhìn bốn phía, mũi khịt khịt đánh hơi, tai động lên nghe ngóng rồi lao đi với niềm hy vọng.